

De beer brult!

(“Dominee, koopman of koning?”)

Wat vindt u, moeten we onze nieuwe koning voor de afsluiting van het Russisch-Nederlandse vriendschapsjaar wel naar Moskou laten gaan?

Normaal gesproken boeit zo een formeel en opgelegd feestje me niet zo. In mijn beleving is het leuk voor de bobo's en andere subsidieafhankelijke instanties. Interessant zijn natuurlijk de mogelijkheden voor het bedrijfsleven om in de sliptstream van deze feestelijkheden zakelijke contacten te leggen die anders maar moeilijk tot stand zouden komen. De vraag blijft voor mij wel staan of je graag zaken zou willen doen met een zo notoir onbetrouwbaar land. Ik bedoel hiermee niet de mensen, maar de Russische gevestigde orde. Wat er momenteel gebeurt met 'meiden groepjes', ambassadeurs, activisten en vele anderen roept in mij de tweestrijd tussen dominee en koopman op.

Om de gestelde vraag goed te kunnen beantwoorden is het zinvol om te zien hoe we eigenlijk aan dit 400 jarige feest gekomen zijn? Googelen levert op dat Rusland in 2009 aan Nederland gevraagd heeft om in 2013 een bilateraal vriendschapsjaar te vieren. Deze vraag paste wonderwel in het Russische tijdsbeeld van toen. Dat in die jaren onder Medvedev Rusland zijn blik meer over de grenzen richtte viel ook op te maken uit een toename van Rusland op internationale beurzen en vriendschapsjaren met China en Duitsland. Toen Poetin in 2012 weer aan de macht kwam trad er een verharding op van de Russische houding naar de rest van de wereld. Effecten van Poetins terugkomst zijn een enorme toename van de corruptie en een inperking van de persvrijheid. Vandaag is Rusland weer terug bij af, een dictatuur voorzien van een democratisch likje verf.

Is dit dan het hele verhaal? Nee, helaas niet. De kortstondige openheid van Rusland, na de val de Sovjet Unie, is door Europa, en in grote mate ook Nederland, gebruikt om grote gascontracten af te sluiten. Nederland wil hierin als een gasrotonde een belangrijke rol spelen. De vraag was toen, en zeker ook nu, of het wel zo slim is om onze energievoorziening afhankelijk te maken van een instabiele grootmacht.

Waren we al afhankelijk van onberekenbare Arabische olie leveranciers nu kiezen we daar ook nog eens een onbetrouwbare gasleverancier bij!

In dit licht gezien is de bijeenkomst van de CEO's van de grote energie leveranciers in Brussel dit voorjaar als een teken aan de wand te zien. Deze zgn. Margritte Groep, genoemd naar het Margritte museum waar ze in Brussel hun eerste ontmoeting hadden, bestaat uit de meeste grote energie reuzen van Europa. Als we hen mogen geloven heeft een grote opkomst van (in hun ogen) onbetrouwbare zonne- en wind energie, zoals in Duitsland, tot gevolg dat Europa straks met een energie tekort kampt. Deze groep wil dat de EU gaat betalen voor het stand-by houden van productie capaciteit. Pikant detail is dat de EU in 2011 juist 130 miljard euro aan energie subsidies verstrekt heeft. Hiervan zijn direct en indirect 100 miljard euro naar de grote energie leveranciers gegaan en maar 30 miljard euro naar alternatieve energie opwekking.

Nu is de energie wereld uitermate complex en van alle kanten doorgelicht met politiek en nationale trots. Duidelijk is wel dat het voor de energie reuzen eenvoudiger is om aandeelhouders waarde te creëren door de hand in Brussel op te houden dan door zelf te ondernemen en risico's te lopen.

De vraag die wij ons zouden moeten stellen is niet of we Rusland wel democratisch genoeg vinden, maar hoe kunnen we pragmatisch zaken doen. Laten we dan niet een moraal uitdragen, maar juist een voorbeeld zijn waarbij we laten zien hoe we ethisch om kunnen gaan met de fouten die we zelf maken.

Voor de energie reuzen, niet steeds de hand ophouden in Brussel maar gebruik de marktwerking in de energie sector om geld te verdienen. Als je denkt dat er momenten komen waarop energie schaars wordt dan heeft men er vast veel geld voor over. Mocht je bang zijn dat zonne- en wind energie marktaandeel gaat kosten? Niets weerhoudt de bestaande energie sector daar zelf in te gaan investeren.

En onze koning dan? Moeten we die zomaar naar deze brullende beer sturen?

Ja zeker, ook al is Nederland klein, cultureel en menselijk zijn er weinig landen die aan ons koningshuis kunnen tippen.

Laten we hierbij vooral het Máxima effect niet vergeten! Poetin zou zich daar wel eens lelijk in kunnen verslikken. Ons koningspaar heeft die grandeur die hij zo node ontbeert.

Jan W. Veltman

Reageren? jan.w.veltman@technology2success.nl

